

BODNÁR LILI ANNA

„Hallgatni arany?”

BODNÁR LILI ANNA (2001) Debrecen

Ülök egy padon Walesben. Didergek. Azon gondolkodom, hogy írnom kellene Neked. Neked, akiről lassan egy éve semmit sem tudok. Fogalmam sincs, miért döntöttél amellet, hogy elutasítod a 21. századi kommunikációt. Hidd el, tudom, hogy miattam tetted, hiszen azóta nem vagy aktív, mióta átküldtem Neked az e-mailt, melyben az állt, hogy a „Lásd a világot ételként” nevű, híres gasztroblog azonnal felvesz állandó munkatársának, csak legyen szíves folyton utazni és blogot vezetni minden elfogyasztott ételről és italról. Nem mondhattam nemet. Tudtad, hogy ez az álomom. Azt hiszem, addig a pillanatig megragadtam a gimnáziumi szinten: honlapra, önkéntes oldalakra írtam, a mai napig nem tudom, mennyi cikkem jelenhetett meg ezekben. Szóval, elküldtem Neked a képernyőfotót, és Te másnap már nem voltál elérhető. Akkor kézzel írtam Neked egy hagyományos levelet, amit az elutazásom reggelén dobtam a postaládába. Célba ért, tudom. Nem válaszoltál arra sem. Százszor kérdeztem meg anyut, hogy írtál-e az otthoni címemre, és néhányszor még nagymamától is érdeklődtem. Azon gondolkodom, hogy jövő héten születésnapod van, írnom kellene. SMS-t, esetleg hagyományos levelet. Nos, azt sem tudom, hogy él-e még a számod. Végül is, ez is egy megoldás volt: nem vetted fel a telefont, akárhányszor próbáltalak hívni. Elvégre valaha Te voltál a legfontosabb ember az életemben. Magamnak hazudok; most is az vagy. Az elmúlt egy évben ezekkel telt minden napom: finom ételek, rettentő konyhák, fényűző szállodák és koszos repterek. Egy nap itt, három nap ott, néhány hét a világ egy harmadik helyén. Így jutottam el eddig négy kontinens tizenhét országába. Itt jövök rá, hogy mit is jelentett a középiskolás magyarórakon tanult utaztató regény fogalma: a főhős egy valós vagy fiktív helyre utazik el. Vándorlása közben jobban megismeri önmagát és a környezetét. Pozitív vagy negatív irányban változhat az emberiségről kialakított véleménye. Utazása végén más szemmel nézi a világot, és lelkében változás mehet végbe. Azt hiszem, velem is ez történik. Mégis, soha nem telt el úgy nap, hogy ne juss eszembe. Kerestelek Párizs Michelin-csillagos éttermeiben. A Szajna mentén rohanva arra a pillanatra gondoltam, amikor együtt néztük a L'ecsót, miközben én negyvenfokos lázzal feküdtem otthon, és még a telefonomat sem voltam hajlandó felvenni senkinek. Te mégis ájtódtél, hoztál nekem meggyes krémet és meggylevet, betetted ezt a mesét, és együtt néztük. Kutattalak Bangkokban... Az egyik kanom krok (pudingszerű édesség) készítőről azt hittem, hogy Te vagy. Pedig tudom, hogy utálnád a pudingot, amely számodra ugyanolyan tiltólistás, mint a kommunikáció velem. Pedig az étel édes, és még kókuszos is. Képzeld, a tegnap reggelt megúsztam Nélküled, korán keltem, és nem volt időm gondolni Rád. Aztán Londonban, az egyik négycsillagos étteremben almatortát szolgáltak fel. A savanykás gyümölcs randevúja egy könnyű vaníliás habbal. Szóval, megállt a kezemben a villa, és azon kezdtem el gondolkodni, hogy vajon merre járhatasz most. Ekkor hozzám szóltak, és szertefoszló gondolat lettél. Most van időm. Még fél napig nincs találkozóm, megbeszélésem vagy jelenésem valahol. Írnom kellene. Neked. Ha nem Neked, akkor valaki olyannak, akitől választ is kapok majd. Bárcsak tudnám, hogy neked miért hallgatni arany!

P. S.: Valami furcsát érzek. Nem tudnám megfogalmazni, azt hiszem, akkora a súly rajtam miattad, mint egy Szabó Magda-regényfőhősön. De ez a lélek jele.

A kedvenc írónóm csupa olyan karaktert teremtett, amelyek nemcsak boldogok az életük minden egyes szakaszában, hanem mást is éreznek. Olyakor-olykor maró büntudatot is. Ez így igaz. Bennem is ez van amiatt, hogy a kapcsolatunk nem tartott az örökkévalóságig.

Tényleg előveszem a telefonomat, és amíg kutatok a táskámban, azon gondolkodom, hogy kinek fogok írni. Mártinak?! A lánynak, akivel Budán ismerkedtem meg, egy gyorsétteremben. Valami változatosságra vágytam az ízekben, és ezt egy adag sós sült krumpli és egy pohár narancslé hozta el. A gyorsétterem tele volt, és még volt két szabad órámm egy találkozóig. Elővettem a laptopomat, és dolgozni kezdtem. A tapasztalataimat írtam le a görög konyháról. Épp képeket varázsoltam át a telefonomról, színes zöldségsalátákat ábrázoltak a fotók, amikor egy bubifrizurás lány állt meg előttem. Egy pohár forró kávét tartott a kezében.

– Ne haragudj – kezdte –, megkaphatnám az USB-csatlakozód?

– Persze – feleltem, és vissza is fordultam a laptopomhoz.

– Leülök, jó? – Bölintottam, nem mintha lett volna más választásom. – Amúgy Márti vagyok, és itt lakom a koleszban a sarkon. Sohasem láttalak még itt, pedig törzsvendég vagyok. A kávéért cserébe annyit netezek itt, amennyi jólesik. A koliban szörnyű lassú a WI-FI. Pista bá', az öreg kollégiumigazgató, aki, esküszöm, vagy hetvenöt éves, rácuppant a Facebookra meg az Instára. A lánya, Kinga kiment külföldre, azóta az öreg folyton a neten lóg, és szelfiket küldözget a csajszinak. De még ha ezt privátban tenné, akkor még okés is lenne a dolog, de így, hogy folyton a timeline-jára posztol, örületes az öreg. Persze, mindig akkor kerülnek ezek a fotók a szemem elé, amikor eszem. Nem lenne baj a külsejével, jó, nem egy Robert Pattinson az öreg, de a szövegezése borzasztó. A diri mindenről beszámol. Mit főzött a felesége, Adélka néni, mit ásott ki a kutyájuk, Umberto Eco – *komolyan, ki ad egy ilyen nevet a kutyájának? Mi a beceneve? Rózsa neve, halála?* –, hogyan vesztek össze a szomszédban lakó Jóskával, aki már megint vasárnap reggel flexelt, aztán nekiállt nyírni a fia gyepetgláját. Szóval csupa érdekes dolog. És mindig egy aktuális szelfit is küld mellé. A válaszokat nézd: a csaj nem lehet valami észlány – és mutatja Kinga reakcióit –, először is: minden selfie-re a „love” gombot nyomja, és ezt írja alájuk: „Pusy apu, itt minden oki, nemsokára megyek haza, majd a reptéren tali. Puszcsi: Kingaprince92.”

Szívből nevettem a hozzászólásokon. A két óra beszélgetéssel telt el. Megtudtam, hogy ő is inkább a személyes kommunikáció szerelmese, de ha nincs más, jó a net is. Ezért alakult így a kapcsolatunk. Attól kezdve majdnem minden délután hosszú beszámolókat írtunk egymásnak. Ő a gyorsétteremből, én pedig abból az országból, ahonnan a blogbejegyzést várták. Nem is különbözhattünk volna jobban, mégis a lelkünk találkozott azon a tavaszi délutánon, és a mélysége miatt együtt is maradt egy láthatatlan, közös húron.

Előkerül a telefonom, és örömmel konstatalem, hogy még nyolcvan százaléknyi akkuidővel rendelkezik. Jegyzetet nyitok, és elkezdek írni. A billentyűzet is hangszer lesz a kezem alatt. Újra általános iskolában érzem magam, amikor minden kedden zongoráztam. Most az ujjaim hasonló ütemben táncolnak a telefonom képernyőjén. De ez a dallam most nem menüett, és nem is a *Für Elise*. Ezt a dallamot most az élet írja.

A hosszú, négybekezdéses üzenetet elküldöm Mártinak, aktív, kapok jelzést, hogy kézbesítve, látom, hogy gépelni kezd. Majd percek múlva megkapom a választ:

Szia Niki! – a kapcsolatunkban már az sem átlagos, hogy folyton megszólításokat írunk egymásnak, mintha hagyományos levelet írnánk, kézzel.

Itt ülök megint annál az asztalnál, ahol találkoztunk. Lehet, hogy le fogok mérülni, ezért gyors leszek: nem kaptam töltőt. Kivételesen kevesen vannak, talán

az az oka, hogy kint harminckét fok van, és szemben féláron adják a fagyit. Tudod, hogy kinek kellene. Tejszín helyett vízzel főzik. Borzasztó! Nos, eddig sikerült két emberhez odamennem, aki powerbank-gyanús volt. Egy tizenöt év körüli sráchoz léptem oda. Közölte, hogy adna, de épp most veszítette el egy életét, és üldözi egy nyolcfejú zombi – te gondolkodtál már azon, hogy milyen lehet egy nyolcfejú zombi? –, tehát legyen szíves nem zavarni, mert, a manóba is!, már megint oda egy élete. Odaléptem még egy lányhoz is, aki meg magas C hangon nyávogni kezdett, hogy várja Mr. Igazit, és juj, most fognak először videón beszélni, pedig már két teljes hete neten járnak. Komoly, lángoló szerelem lehet. Tipikus alanya a következő beadandómnak az egyetemen.

Örülök, hogy minden rendben Veled, szerintem szuper lett az utolsó bejegyzésed is, várom a további híreket, de addig is vigyázz magadra!

Ha nem reagálnék, az azt is jelentheti, hogy nemcsak lemerültem és nem kaptam töltőt, de még elkapott az az érzés is, hogy hetek óta nem beszéltem senkivel személyesen, vagy csak vegetatív, „mi a B menü a menzán, ideadod a lefeszőt, ön is a mosdóra vár?” szinten, és a metrómegállóban a mellettem állónak kezdtem el locsogni. Szerencsétlenségére vagy épp szerencséjére.

Most megint azon gondolkodom, hogy töltőt kellene keresnem, mert tényleg mindjárt lemerülök, és még el kell mennem a Keleti mellé, a sportboltba az új tornacuccomért. Öt kreditpontért jógázni járok.

P. S.: Leült egy lány egyedül a mosdó felőli asztalhoz, reménykedem benne, hogy van nála töltő. De ha jól látom, kocka. Belőle sem lesz barátnő. Köszönöm, hogy itt vagy nekem!

Elolvasom az üzenetet, és ekkor leszek rá figyelmes, hogy esik. Kövér, szomorú cseppekben érkezik a talajra. Felállok, készítek egy fotót, feltöltöm az Instagramra. Gasztroblogger_Niki egy új fotót tett közzé. Helyszín: Wales. Helyi idő: 5.15 pm. Hashtag: #utazás #travel #voyage #Wales #16.ország #58napjátávol #felfedezniavaló. A MAGÁNY és a Te gondolatod társaságában. Visszacúsztatom a krémszínű táskámba a telefonomat.

Hirtelen ötlettől vezérelve elindulok, ki a parkból. Körülöttem senki sem siet; úgy tűnik, a helyieket nem zavarja a csapadék. Úgy döntök, hogy ebben a pillanatban szeretem az esőt, mert ha nem szeretem, akkor is esik, és itt van ez az új város tele kincsekkel. A központ felé tartok. A fekete magas sarkú cipőm kopog az aszfalton. Sárga taxik várnak a sarkon. Döntök: gyalog teszem meg az utat a centerig. Tíz percen át hallgatom a cipőm egyenletes kopogását. A sétálóutcára tévedek. A szuvenírboltok összetéveszthetetlen illata kavardik az éttermekével, egy kávézóból Mozart *Egy kis éji zenéje* hallatszik ki. Lelassítom a lépteimet, mert egy vegyesbolt előtti állványon különleges képeslapok sorakoznak. Megállok előttük, és arra gondolok, hogy itt kell választanom egyet. Mióta elballagtam a gimnáziumból, rengeteg jó kapcsolatom maradt meg, ezek között voltak időszakosak és állandók is. De az utóbbiból csak megszámlálható mennyiségűvel rendelkezem. A legállandóbb személynek választottam most egyet a képeslapok közül. Egy kolostor a domb tetején, körülötte minden zöldell. Az építmény romanisztikus stílusú, a 11. század környékén épülhetett. Leemelem, egy szakértő szemével vizsgálom át. Hibátlan. Kifizetem érte a néhány fontot, és tudom, hogy még ma postára kell adnom. A volt történelem–földrajz szakos tanárom odatesz érte. Pedig azt hittem, hogy a Notre-Dame korabeli ábrázolásánál már nem talállok jobbat. Most állok, és a kezemben tartom a lapot. A helyszínt is tudom, hogy hol fogom megírni. Abban a kávézóban, ahonnan az előbb Mozart zenéje ütötte meg a fületem. Visszasétálok, benyitok. Parányi hely, galériával. *Látod, megint eszembe jutottál. Tudom, hogy most mit mondanál: Ez olyan, mint a Harry Potterben. Azokat a filmeket is együtt láttuk, s Te rajongója lettél a hatodik részben szereplő Három seprűnek. Ez ugyanolyan. Talán itt is járt az író.* Legyőzöm az emlékeimet, és

választok egy asztalt. Mozart: *Varázsfuvola*, II. tétel, *Kertben*, belül dúdoló. Citromos teát rendelek, és mézeskalácsot. Tollat keresek elő, és a legszebb írással írni kezdek. A megszólítást pontosan középre írom, és gondolkodni kezdek, hogy mit is vethetnék papírra. Igyekszem mindig valami különlegest kiemelni. Kinézek az ablakon. Bús, melankolikus minden odakint. Az esőről nem akarok írni, ősz van, otthonra is jut bőven belőle. Egy idős pincér hozza a teát és a mézeskalácsot. Szív formája van. Lefotózom, elküldöm a főnökömnek, hogy hol járok éppen. Letörök belőle egy darabot, és megízlelem. Az ízek tökéletes harmóniában vannak egymással. A méz, a gyömbér és megfelelő mennyiségű cukor szerelmi háromszögét érzem a számban. Nézem a képeslapot. Kattogtatom a tollat. Eszembe jut, hogy a tollat attól kaptam ajándékba, akinek most a levelet írom. Beáztatom a teatojást a forró vízbe. A bögrén angolul az a felirat áll, hogy „Válaszd a fényt! Mindig, mindig.” Elmosolyodom rajta, és előveszem a jegyzetfüzetemet is. A noteszt a gimnáziumi legjobb barátnőtől kaptam. A borítóján egy gyönyörű, fiatal nő sziluettje rajzolódott ki, őt neveztük el Krisztinának. Abigél, a barátnőm kiegészítette egy cicás rajzzal. Neki a Panni nevet adtuk. Nézem a borítót, és fellapozom. Az első oldalra egy közös fotónkat ragasztotta. Mindketten önfeledten mosolygunk bele a kamerába. Tizenhat évesek voltunk, és a képet egy osztálykirándulásunkon készítették rólunk. Ügyesen elkapott pillanat volt, egymásra néztünk és nevtünk valamin. Alatta ez állt Abigél olvashatatlan kézírásával, amit erre az alkalomra kivételesen megzabolázott: „Bár nem mindig emlékszünk pontosan arra, miért is voltunk boldogok, azt sohasem felejtjük el, hogy azok voltunk (Hystan Hugh Auden).”

Végigsimítom az írást, és kikeresem a legutolsó, még az ide vezető vonaton készült bejegyzésemet. A tolltartómból előkeresem a piros kijelölőmet, húzok egy vonalat, és újra írni kezdek. Dátum, a hely neve és a véleményem. Barokkos körmondatokban fogalmazok, gyorsan írok. Befejezem a jegyzetelést. Átolvasom, belekortyolok a teámba, magam elé veszem a képeslapot.

Mézest eszem. Finom. Egy kávézóban ülök. A tipikus angliai idő elől menekültem ide. Szép kávézó mesébe illő hangulattal. Holnap egy étterem megnyitójára megyek. Különleges lesz: a tulajdonos lánya választott engem, olvassa a blogomat, és szerette volna, ha én írok róla. Megtiszteltetés. Innen Törökországba repülök a hétvégén. Onnan pedig haza. Remélem, tudunk találkozni! Várom majd az üzenetet! Niki. Wales, 2016. október 5.

Ücsörgök még a kávézóban. Formázom a cikkemet, még van hat órám leadni. Keresek egy postát, amikor kilépek a viktoriánus kori épületből, kint szakad az eső. A szállodám kétsaroknyira van, rohanok addig. Zúg a mobilom a zsebemben, Abigél az, a gimis legjobb barátnőm.

– Szia! – szólok bele, és lassítok a lépteimen.

– Már bent vagyunk – zihálja a férje, Misi. Hallgatok. Tudom, hogy ikreket várnak.

– Máris? – hökkenek meg. Mindent kiszámoltam úgy, hogy akkor, aznap biztosan otthon legyek.

– Igen. Rosszul volt már az éjjel is – folyik a könnyem, hogy most nem tudok autóba ülni és odamenni, hogy lássam a két csöppséget.

– Kitartást nektek, és mindenképp szóljatok, hogy mi a helyzet.

– Persze. Te jól vagy? – kérdezi Misi. Túl jól ismer.

– Nem. Szeretnék most otthon lenni! Mondd meg Abinak, hogy gondolok rá.

– Az lesz. Mennem kell! Vigyázz magadra te is – és bontja a vonat. Én pedig állok a szitáló esőben, és sírok. Sietek a hotel felé. Mire a hotelbe érek, csöpög rólam az eső. A szobámba sietek. Bent kellemes a levegő. Fűtenek. Leveszem az átázott ruhámat, a mosdókagylóba dobom. Szárazat keresek. Töltöm a laptopomat, miközben SMS-t írok Abigélnek.

FELHÁZI ÁGNES, Apró történetek I-II., 2017

Szurkolok a célegyenesben! Már most szeretem a két kis színes csomagot. Sietek haza. Puszi!

Próbálok nem sírni. Kinyitom a blogfelületemet, és beillesztem a kávézó-ról megírt jegyzetemet. A bejegyzést elküldöm a főnökömnek, és választ is kapok.

Messze van még, kezdek fáradni. Várunk. Sok puszi!

Épp egy patika után kutattam a tunéziai éjszakában, amikor felhívott Abigél, hogy ez két rózsaszín csík. Néhány hét múlva otthon ültünk a galériájában, amikor elmondta a nagy hírt, hogy bizony ikreknek fog életet adni november legvégén. Most október elejét írunk. Mi tagadás, aggódom miattuk. Holnapra ruhát kellene választanom, gondolkodom. De inkább amellett döntök, hogy beszélek nagymamával. Írok neki egy SMS-t. Nyolcvanéves múlt januárban. A húgom nagyszerű ötlete volt, hogy vegyünk neki egy új telefont. Beruháztunk egy okostelefonra. Az üzenetírás is megy neki, ha nagyon muszáj, persze ékezetek nélkül. A telefonálást viszont hamar megszokta. Zúg is a telefonom, bejövő hívást kapok tőle. Szokásos nagymamahangja van, azonnal a gyerekkor illatait érzem magam körül. Pedig a fertőtlenítő és a frissen mosott ágynemű illata vesz körbe. Megszülettek Cirmos kölykei. Cirmost én kaptam tőlük a középiskolai ballagásomra. Mindig volt egy édes szőrgombolyagom, és amikor Tigrist tavaly elveszítettem, nagypapám nem bírta sokáig nézni, hogy keresem a macskát, és rögtön elhozta nekem Cirmost. Nagymama minden egyes alkalommal felhívott, ha megszülettek a kölykök. Nemcsak Cirmosnál, az előző háromnál is. Most tódulnak az emlékképek az udvarról és minden gyerekkori élményről. Bújócskázások, finom sütemények, egészséges, de undorító ízű főzelékek, délutáni nem alvások, tündérmesék és kisebb felületi hámsérülések.

– Képzeld, nagymama – mesélem, miközben fésülni kezdem a hajamat –, holnap egy magyar vonatkozású étterem megnyitójára vagyok hivatalos. Kíváncsi leszek, hogy Balaton-parti kockás abroszos, halászszeves, túrós csuszás lesz, vagy pörkölt nokedlivel. Várom. Utána repülök Törökországba, de sietek haza, mert Abigél ikrei most születnek – és beszélünk még félórán át.

Mikor letesszük, még mindig vizes a hajam. Misinek írok egy messenger-üzenetet, hogy megnyugodjon a lelkem. Elkezdek körmöt lakkozni. *Megint eszembe jutsz. Túl sok minden történt az elmúlt egy napban. Kisregényt kellene írnom Neked. Ez már nem megy. Pedig két fontos mondanivalóm is van számodra. Az egyik az, hogy Anna unokatesódék kapnak egyet Cirmos kölykeiből, mert a gyerekek már ott is elég nagyok egy cicához. A másik pedig az, hogy annak idején sokat beszélgettünk Abigél és Misi kapcsolatáról. Mindketten hittünk benne, hogy Abigél a volt barátja autóbalesete után talál egy tökéletes személyt magának, aki MINDIG ott lesz neki. Ma pedig kapnak két olyan köteléket, amelytől családdá válnak. Száműzetésbe kell, hogy vonulj a gondolataimból, mert írnom kellene.*

Eláll az eső, vacsorához készülődök, amikor Abigél neve jelenik meg a kijelzőn.

– Samu kétezer-ötvenhat gramm, negyven centi, Lia kétezer-négy gramm, harmincnégy centi – hallgatom, ahogyan sír. Végtelenül fáradtnak hallok.

– Te jól vagy? – kérdezem tőle. Tudom, hogy nagyon kicsik.

– Persze, csak fáradt vagyok, de még szeretném felvenni őket.

– Tudom. Én is alig várom, hogy lássalak benneteket.

– Róla? – vált témát gyorsan Abigél.

– Semmi. Születésnapja volt, nem írtam neki. Nem tudok írni neki. Pedig ott van minden állomáson, étteremben, szobában.

– Sajnálom, tudod, hogy ha egyszer hazajössz, megkeres?

– Nem tudom. De ne rólunk beszéljünk, mert nincs olyan, hogy rólunk. Inkább te mesélj. Hogy van Misi?

- A bűvöletünkben él. Na de le kell tennem, nemsokára jönnek a szüleim.
- Gratulálok! – mosolyodom el. – Vigyázatok magatokra!
- Te is, és majd írj! – köszön el, és kinyomjuk a hívást.

Ülök az ágyamon, hihetetlen csöndet és ürességet érzek belül. Tudom, hogy most valahol máshol kellene lennem. Ötleteim is vannak, hogy merre. Elűzöm ezeket a gondolatokat, felveszek egy ruhát, és elindulok az alagsori ebédlőbe. Fish and chipst választok, meg pudingot. Észrevétlenül szemlélődöm. Vagy két-három hete a neten szörfölve ráakadtam egy pályázatra, amely arra a kérdésre próbál választ találni, hogy mennyire változtatta meg kommunikációnkat a technika. Tudom, hogy a látottak alapján meg tudom írni. Felérek, kényelmesen elhelyezkedem, ölembe veszem a laptopomat, és írni kezdek.

Technika örökké vagy örökké technika?!

Helyzetjelentés egy 21. századi étteremből, ahol átlagon felüli a nyílt WI-FI minősége.

Beléptem a zsúfolt étkezőbe. Általában figyelek a környezetemre, ez akkor sem volt másként. Mégis majdnem beleütköztem egy tizenégy év körüli kamasz fiúba, aki a szemüvegén át nézete a világot. Vagyis a világ egyik szegletét. A telefonját. Megpördült a tengelye körül, még jobban kezdte szorítani az eszközét, amely összekötötte ebben a pillanatban a kortársaival. Különben születésnapot ünnepeltek családi körben, a lufikból és a színes ajándékcsomagokból ítélve. Továbbhaladtam, és helyet kerestem a zsúfolt étkezőben. Egy asztaltársaság mind a tizenöt tagja a telefonját bűvölte. Nyilván bejelentkeztek, megmutogatták a külvilágnak, hogyan töltik ezt az estét. Na, persze, én sem voltam jobb, kíváncsiságból elővettem a telefonomat, megnyitottam az Instagramot, és rákerestem a helyre. A képkockák gyorsan váltották egymást, az elmúlt huszonnégy órában ebből az étteremből feltöltött vizuális emlékek cikáztak a képernyőn. Tökéletesre sminkelt középkorú hölgyek portréjára váltott az egyveleg, majd a #mutimiteszel kihívás résztvevői posztolták a vacsorájuk egy-egy ínicsiklandó fogását. Végignézttem a néhány másodpercnyi filmet, és visszacsúsztattam a telefonomat a helyére. Sikerült egy kisgyermekes család mellett helyet foglalnom. A legidősebb lány ötéves lehetett, és egy tablet volt a kezében. Elég volt odapillantanom, hogy tudjam: az Agymanókat nézi a Disneytől. A másik lány is babrált valamit egy kisebb készüléken. A legkisebb pedig, miközben evett, valami mesét nézett egy hordozható laptopon. Végigfutott az agyamon, hogy talán ez sem egészséges. Leültem végre vacsorázni. Mikor kifelé mentem, egy néni és az unokája ballagtak előttem. Az unoka tartotta a telefont, és a képernyőn át néhányan integettek a kamerába. Kapcsolattartás sok-sok kilométerről. Elmosolyodtam.

A 21. század nagy kérdésévé vált, hogy mit is tett életünkkel a technika. Ez egy retorikus kérdés. Válasz nincs rá. Gyakorlatilag ez is egy tudomány. Ugyanannyira jó és káros, mint a kémia. Nélküle nem lennének vegyiparban előállított gyógyszereket, de nem lennének atombombák sem. Mégis mérlegelni sem tudunk... Nem jelenik meg kép előttünk, mint amikor a hozzánk közel állók tulajdonságairól beszélünk. Nem tudunk egyszerűen felsorolni jó és rossz tulajdonságokat. A legnagyobb probléma az egésszel az, hogy függővé válhatunk, befolyásolhatja életünket, uralkodhat felettünk. Évekkel ezelőtt egy ismeretlen, kortárs alkotó képeit láttam egy netes portálon. Egyik egy skiccrajz volt. Egy fiatal párról készült a kép. Külön helyiségben voltak, a rajzon jól látható volt, hogy egymással beszélnek: telefonon. Mindkét készülékből egy-egy zsinór vezetett fel egy idős úrhoz, aki simán lehetett volna A kis hercegből ismert üzletember. Halomban állt a pénz az íróasztalán, miközben ő gonoszul vigyorgott, és szorította a zsinórokat. Akkor nagyon megtetszett a kép. Persze ábrázolja a jót is. A két szerelmes egymástól messze is azt érezheti, hogy minden pillanatban ott van a másik.

A modern kommunikációról tehát elmondhatjuk, hogy hasznos dolog, de okosan kell kezelnünk, hogy ne váljunk a rabjává.

FELHÁZI ÁGNES, Mélységben (Cs. A. emlékére), I-II., 2017

FELHÁZI ÁGNES, Mélységben (Cs. A. emlékére), III-IV., 2017

Átolvasom az írást, formázom. Elküldöm a megadott e-mail címre. Forró zuhanyt veszek, miközben József Attila idézetén gondolkodom: „Ha tested fázik, lelkem rád adom.” Azt hiszem, pontosan és tagadhatatlanul ez a személy hiányzik most az életemből. Pizsamába bújok, fogat mosok, és kifésülöm a hajamat. Újra az ágyra telepszem, töltőre rakom a telefonomat. Kinyitom a naptáramat; igen, 21. század ide vagy oda, még mindig a papír alapú naptárak szerelmese vagyok. Az ez évit színes virágok díszítik. Felnyitom, és megnézem a holnapi dátumot. Szeptember 6.: Csenge húgom felvételi jele a Modern Táncok Országos Szövetségébe. Ránézek az órára, látom, hogy még csak kilenc óra múlt, a telefonom után nyúlok, és hívni kezdem. Felveszi, a háttérből örült zaj csapja meg a fületem.

– Szia! – kiabálom.

– Szia! – a zene leáll. – Te Walesben vagy, láttam a képed. Meg anya mondta, hogy írtál neki üzentet. Mi újság?

– Örülök, hogy tudunk beszélni. Holnap megyek egy megnyitóra, aztán Törökországba pár napra, és haza. A holnapi nagy napod miatt hívlak.

– Ja, igen. Még most is bejöttünk próbálni Hangával.

– Azért pihenj is, holnap hosszú napod lesz.

– Mondja az, aki csak a repülőn alszik – neveti el magát.

– Ez így nem igaz, ma éjjel is aludni fogok.

– Na, az egész jó. Nem is meséltem, hogy találkoztam VALAKIVEL – persze, hogy a *valaki* szón a hangsúly. Pontosan tudom, hogy kire céloz.

– Zseniális, remek, nagyszerű, fantasztikus! – morgom gúnyosan.

– Kérdezte, hogy merre vagy – komolyodik el a húgom.

– Zseniális – felelem ismét ironikusan.

– Tényleg kérdezte! – háborodik fel Csenge.

– Sejtettem – forgatom a szemem.

– Még mindig szereted, tudom. Betippelem, hogy nem Ő a háttér a laptopodon, hanem valami hozzá fűződő tárgy. Persze azért nem Ő, mert akkor mindennap nézned kellene a fejét. Apropos fej, mi a helyzet a helyes operatőrrel? – nevet ismét. Tizenkét éves, de komolyabb egy tizenkét évesnél.

– Nem helyes, és még nem ért ide. Tudod, néha külön is dolgozunk.

– Ha tíz évvel idősebb lennék, járnék is veled, szerintem nagyon helyes, és tökéletes az illata.

– Na, menj már! – kezdem el heccelni.

– Jól van, jól van. Le kell tennem, mert lassan jön értem anyu. Holnap írj! Puszi – zárja rövidre a beszélgetést.

– Vigyázz magadra! – köszönök el.

Ha hiányzom, kereshetnél... Tudod nagyon jól, hogy az éjszaka közepén is felvenném a telefont, és bármelyik étteremből kilopóznék a teraszra, ha a kijelzőn a Te neved jelenne meg. Persze ez mind feltételes mód. Tudom, hogy Neked a távolság a sok. Meg az, hogy ez a saját utam. Még egy ideig biztosan.

Üzenet érkezik a telefonomra. Abigél babafotókat küldött. Nézem a képeket, és arra gondolok, hogy milyen jó lenne most ott lenni. Írok neki néhány mondatot. Pizsamában lépek a bőröndömhöz. Sokáig gondolkodom rajta, hogy mit viseljek holnap, elvégre egy magyar vonatkozású étterem megnyitójára vagyok hivatalos. Végül egy hófehér, hosszú ujjú felső és egy fekete szoknya mellett döntök. Visszafogottan elegáns. Sminkötleteket nézek a telefonomon, a hajam szigorú kontyban lesz, mint általában. Tizenegy körül alszom el.

Másnap reggel az egyik alternatív együttes számára ébredek. Kint szakad az eső. Lemegyek reggelizni, a könyvem társaságában élvezem a gyümölcs-tea és a dzsem varázsát. Még van négy és fél óráma a megnyitóig, ezért úgy döntök, hogy sétálok egyet a parkban, kiülök olvasni a teraszra, és kipróbálom a wellnessrészleget is. Átöltözöm. Alig lézeng egy-két ember a medencék

környékén. Forró vizest keresek, és relaxálok egy órán át. Kikapcsolom a gondolataimat. Amikor ránézek az órára, tudom, hogy lassan indulnom kell. Hajat formázok, öltözöm, taxit rendelek. A szomszédos kisvárosba tartok. Ott találkozom majd az operatőrömmel, és előkészülünk az élő bejelentkezéshez. Egy fiatal, tizenkét év körüli lány rohan felém, amikor kiszállok a sárga autóból. Tört magyarsággal beszél, de azt mondja, hogy a cikkeim sokat segítettek a nyelvtudásán. Beinvitál a modern épületbe. Kockás abroszok és töltöttkáposzta-illat fogad. Egy középkorú férfi lép hozzám.

– Kovács Gábor – mondja, és felém nyújtja a kezét. – Örvendek! – Bemutakozom én is. Gábor tökéletesen beszéli az anyanyelvét.

A hely lassan megtelik öltönyös úriemberekkel és kosztümös hölgyekkel. A házigazda Gábor és az angol származású, egyébként gyönyörű felesége nyitja meg az új éttermet. Nagyjából mindenki helybeli, és óvatosan kóstolgatják a tradicionális magyar ételeket. Ízlik nekik. Ekkor jövök rá, hogy körképet fogok készíteni az összegyűltekkal. Egy mondatban tegyenek kísérletet arra, hogy elmondják, milyen is az utánozhatatlan magyar konyha. Gyönyörű portrék készülnek. A svédasztalos ebéd után előkerülnek az egri és tokai borok is. Késő este van, amikor végzünk. Taxit rendelünk. Az autóból felhívom a főnökömet, hogy beszámoljak neki. Engedélyt kérek a körképre. Megkapom. Mire visszaérünk a szállodába, újra esik az eső. Andris, az operatőröm is kap egy szobát. Megbeszéljük, hogy nálam találkozunk. Előkészítem a laptopomat, és elkezdem sorba rendezni a gondolataimat. Bevezetés: hol járunk, mi volt a célja, és mik a benyomások? Értékelem a hazai konyhás éttermet. Átjön Andris, elkezdjük nézegetni a fotókat. Választunk hangulatképet, és négy portét rakunk fel szöveggel együtt. „Sohasem ettem még ilyen finomat!” – írja valaki a túrós tésztáról. „A legunalmasabb állat a legfinomabb” – a halászléről. „Kezdetben Isten megteremtette az almát, majd sorban az összes gyümölcsöt is. De egyik gyümölcs sem volt fogható a mi mennyei Atyánk hatalmához. Gondolkodóba esett tehát, és egy angyalt küldött a földre, aki az éj leple alatt elültetett egy szőlővenyigét. A gyümölcs édes volt, de nem volt eltartható. Tudniillik igen nagy szárazságok uralkodtak akkoron. Ekkor Isten megteremtette a borászt, aki palackba zárta a mi Krisztusunk véréét. Így lett a mennyei borunk.” Összefűzöm a gondolatokat, és lementem. Andris itt hagyja az összes képet.

Egyedül maradok a szobában. Befejezem a cikket, és elküldöm. Nagyjából összepakolok az szobában, holnap indulok a török fővárosba. Pillanatok múlva érkezik el a reggel. Leszaladunk reggelizni, utána megkeresem az utazáshoz szükséges iratokat. Kijelentkezem a szállodából. Elköszönök az operatőrömtől, neki haza kell repülnie Magyarországra, majd Törökországban találkozunk. Taxit rendelek a reptérig. Várok az autóra a bőröndökkel és a két hátitáskámmal. Még egyszer átvizsgálom a kézipoggyászt, nem akarok véletlenül benne felejtetni egy csepp folyadékot sem. Búcsúzóul készítek még egy utolsó képet a szállodáról, és felteszem az Instagramra. A taxi pontosan itt van a megbeszélt időre. Az út majdnem másfél óra. Beülök hátra. Rögtön észreveszem, hogy a sofőr (szerencsémre) nem szeretne majd szóval tartani. Fejemet a hideg üveghez nyomom. A rádióból halkán egy tipikus idej sláger szól. Elmerülök a gondolataimban. Nemsokára a telefonom zúgására figyelek fel. Csenge az.

– Felvettek! – sikítja bele a telefonba.

– Gratulálok! – mosolyodom el.

– És a kollégiumban is helyet kapok. Háromágyas szobám lesz. Januártól csak hétvégenként leszek otthon. Annyira boldog vagyok! – hangjából hallom az önfeledtséget.

– Szeretnék most otthon lenni, hogy jól megölelgesselek! – mondom, és csorogni kezd a könnyem. Nem vagyok egy érzékeny típus, de ezúttal tényleg kiborít a távolság.

FELHÁZI ÁGNES, Egyfajta kék I-II., 2017

– Na, de most mennem kell, találkozóm van az edzőnőmmel. Vigyázz magadra! – cseveg el.

– Te is vigyázz! – törölöm le a könnycseppet az arcomról. Bontjuk a vonalat.

Nézem a rohanó tájat. Közben Liára, Samura meg az újdonsült családra gondolok. Eszembe jutnak Cirmos kölykei. A neveiken gondolkodom. Végigpörgetem az elmúlt napok élményeit. Eszembe jut az étteremben látott mese. Az *Agymanókat* a múlt nyáron láttam egy betegséggel töltött iszonyú napon. Arra gondolok, hogy a kiscicákat egy-egy pozitív szereplőről fogom elnevezni. Lesz egy Derű nevű, az biztos. Minden évben megtartunk egyet a cicák közül. A többit pedig mindig elajándékozunk. Örömet szerzünk másoknak. Még általános iskolás koromban egy idősek otthonából jöttek a kicsinyekért. Színt vittek a bent lakók mindennapjaiba. Persze olyan is volt, hogy kisgyerekes ismerőseink választottak egyet-egyét a szőrgombócok közül. A legszebb emlékem mégis ahhoz fűződik, amikor egy nap a húgom sírva jött haza az óvodából, hogy az óvá néni kutyusa elszökött azon a hétvégén. Mondtam Csengének, hogy kutyust ugyan nem tudunk neki vinni, de cicát igen. Csenge rögtön kiválasztotta a lelegelettebbet az alomból. Másnap reggel a Nyuszi csoport valamennyi tagja a kartondoboz köré gyűlt. A cica neve Buborék lett, és azóta is az óvá néni kedvence. Számtalan ilyen történettel rendelkezem még, de félbeszakítja a gondolatmenetemet a tény, hogy megérkezem a reptérre. Kifizetem a taxit, és elindulok befelé. Elég parányi repülőtér. Becsekkolok, és megkeresem a várómat. Még van két és fél óráma a gép indulásáig. A mosdóba megyek. *Ekkor valaki a Te neved külföldi változatát kiabálja. Összerezzenek és megfordulok. Egy hatéves gyerek rohan az anyukájához, aki felveszi az ölébe. Látod, gondoltam, hogy nem Te vagy, mégis odanézttem. Pontosan tudod, hogy ez is minek a szimbóluma. Van két és fél órád, hogy újra beköltözz az agyamba, elfoglald az összes területét, és ugrálj, fuss vagy épp ússz benne. Te mindegyikben tökéletes vagy. Csörög a telefonom. Két teljes percig megint nem érek Rád.*

A főnököm az, csak érdeklődik, hogy merre járok, mikor érkezem az új helyszínre. Egy húszperces lelkizés következik. Már csak másfél óráma maradt a repülésig. Ilyenkor szoktam a levelezésemet intézni, írni a hozzám közel állóknak, hogy ne aggódjanak, csak épp nem vagyok elérhető. Írok anyukámnak egy SMS-t, Mártinak egy messenger-üzenetet, Abigél is kap néhány rövidke sort. Összetéveszthetetlen rengés üti meg a fületem: egy újabb képeslapom ért célba. Elolvasom az üzenetet. „*Kedves Niki! Az iskolában épp ezt tanítom a nyolcadikosoknak. Azt hiszem, holnap be is viszem. Köszönöm! Vigyázz magadra!*” Elmosolyodom rajta, hogy még valami haszna is van a papír alapú világ körüli utazásnak.

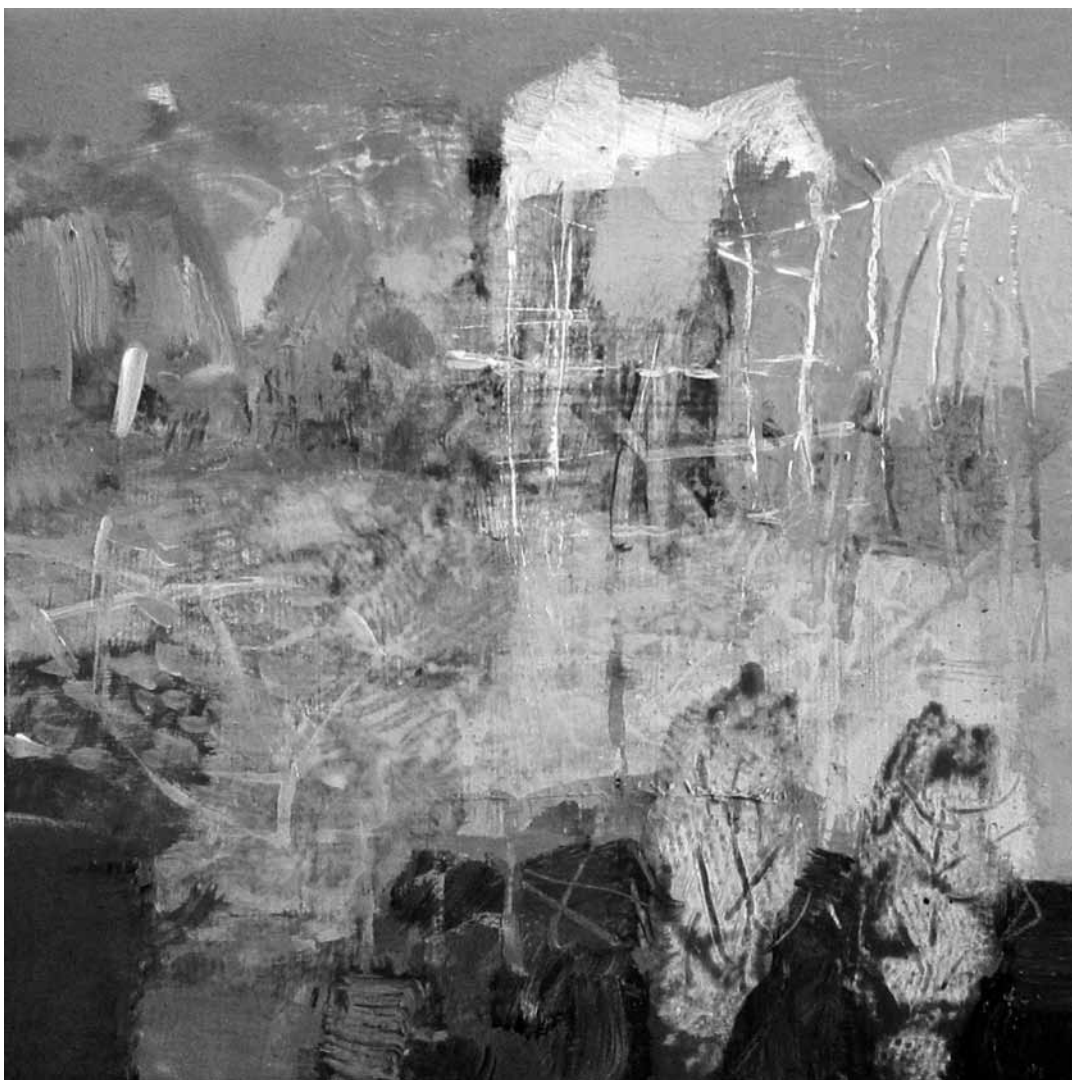
Még midig időmilliomos vagyok. Unalmamban kiteszek egy Instagram-sztorit is, ahogyan felszáll egy gép a magasba.

Később már a repülön ülök. Az utat alvással töltöm, csak a landolás idejekor ébredek fel. Iszonyat hosszú úton keresztül buszozunk a szálloda felé. A szezon vége felé tartunk, de még mindig hemzseg a rengeteg turista. Fényűző szállodában kapok helyet, bejelentkezem, bepakolok, és lemegyek az étkezőbe. Gyönyörűen süt a nap. Az uzsonna után veszem a könyvemet, a jegyzetfüzetemet, és kísétek a szálloda kapujához.

Itt ülök egy padon Ankarában. Harmincegy fokot mutat a hőmérő. Az elmúlt napokban megint változott a világ. Körülöttem. Bennem nem. Ugyanazok az érzelmek játszódnak le bennem, mint körülbelül negyvennyolc órával ezelőtt egy walesi padon. Magány, boldogság, honvágy, kalandvágy. Mind tiszta oximoron, tudom. Elmúlt a születésnapod, Abigélnek megszülettek az ikrei, Csenge találkozott Veled, felvették az iskolába, ahová mindig is vágyott. Én pedig itt ülök egy újabb padon, egy újabb országban. És ekkora ürességet még sohasem éreztem. Csenge felvételi videóját nézem a telefonomon. A 21. századi technika áldása,

hogy sok ezer kilométerről is úgy tudom élvezni, mintha ott lennék. Pedig csak szörnyű a helyzet. Ha nem lenne internet, nem lenne blog sem, és akkor most ott lennék a fővárosban, hogy az első sorból szurkoljak a húgomnak. Ha nem lenne blogom, akkor Te itt lennél, és valahol a születésnapodat ünnepelnénk. De nem tudjuk megváltoztatni a megváltoztathatatlant. Egyébként még mindig Te vagy az egyetlen, akivel nem tudom tartani a kapcsolatot. Abigéllal nap mint nap beszélünk, Mártival szintén, pedig csak egyszer találkoztunk egész életünkben. Sejtetted azt is, hogy kinek írok minden egyes helyről képeslapot. Mivel nem tud képeslap formájában válaszolni, mindig a 21. századi technika egyik vívmányán küld egy üzenetet, hogy egy újabb darabbal növeltem a gyűjteményét. Nagymama pedig csakis miattam tanulta meg az SMS-olvasást. Mert csak annyit írok neki, hogy „Mama! Most tudok beszélni!” – és már kapom is a hívást. Készülök egy hosszú levél megírására Neked. Csak előtte érjek haza. Megint folyik a könnyem. Nem tagadom: miattad. Letörölöm a sós vizet az arcomról. Azt hiszem, az egyik, gimis koromban rajongásig szeretett költőmnak, Simon Mártonnak van igaza: „Egyenlők vagyunk. Látod. Ha kivonlak magamból, a semmi marad.” Igaza van. Megint csorog a könnyem.

P. S.: Bárcsak tudnám, hogy Neked miért hallgatni arany.

FELHÁZI ÁGNES, Magas horizontok III., 2017